

LA GAROTA ENTRE LES DENTS PAU CUSÍ MARÈS

...||BRUNZITS||...

PAU CUSÍ MARÈS

**LA GAROTA
ENTRE LES DENTS**

...|BRUNZITS|...

Col·lecció Brunzits,
dirigida per Juliana Canet

Primera edició: gener del 2024

© Pau Cusi Marès, 2024

© Columna edicions, llibres i comunicació, S.A.U.

Av. Diagonal, 662-664 - 08034 Barcelona

ISBN: 978-84-664-3144-6

Dipòsit Legal: B. 20.130-2023

Fotocomposició: Grup62

Imprès a Catalunya - *Printed in Catalonia*

www.columnaedicions.cat

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Ni carn ni peix

You'll be my baby and we'll fly away
and I'll fly with you.

GIGI D'AGOSTINO, «L'amour toujours»

A la badia de Roses, just davant de la platja de la Perola, els llobarros mengen, caguen i neden dins les piscifactories, que són i sempre seran tot el seu món. No es pot dir que els sembli malament. La qüestió és halar, voltar i procurar no rascar la xarxa amb el llom. No deixar-se gaires escates pel camí. Gaudir del que hi ha, si és que es pot gaudir d'alguna manera, fins que tot s'acabi d'un dia per l'altre sense entendre ben bé per què. Algú —possiblement algú massa pretensions— podria dir que

la seva realitat no és tan diferent de la nostra. El resguard de la xarxa et salva de tintorereres, de corbs marins, d'inquietuds que acabaries odiant. És veritat que ningú és tan idiota com un llobarro i és veritat que dins s'hi pot arribar a viure molt bé. Que ho preguntin als jubilats francesos, si no. Però les xarxes tenen forats, i pels forats es colen enveges, frustracions, ambicions supèrflues i impostures. I tot mentre vas fent voltes. I tot sense cap possibilitat d'escapar-ne.

Posem per cas que ets un postadolescent no gaire espavilat. Que els teus pares et van pagar el grau en Administració d'Empreses a Girona i tu et vas passar els dos primers cursos fumant porros i mirant *Breaking Bad* en una habitació interior del Barri Vell. Que quan vas confessar la veritat la teva mare va plorar una setmana seguida i es va agafar la baixa per depressió i va dir al psicòleg que la seva família era un fracàs i que a vegades havia pensat a desaparèixer en el sentit més estricte de la paraula. Imaginem que el teu germà gran esnifava tanta cocaïna que un dia va quedar lelo i ara bàsicament pinta mandales i xiscla cada cop que veu el gat del veí perquè li fa molta por.

Imaginem, també, que l'excusa oficial és que una ratlla se li va posar malament, i que al poble tot-hom sap que no hi va haver una ratlla fatídica, sinó que més aviat va ser un tema acumulatiu. Que, si fa no fa, se'n va fer més de cinc-centes. Posem per cas que tot plegat t'ha provocat una mena d'angoixa que fa que serris les dents sense adonar-te'n i que s'accentua quan t'allunyes del poble. Que una vegada, i això no ho sap gairebé ningú, vas haver d'aturar el cotxe a Bàscara mentre paties un atac de pànic, i que no va afluixar fins que vas fer mitja volta. Fem-nos a la idea que al teu grup d'amics no es parla de sentiments. Que fer-ho seria de marica. Que el teu col·lega de tota la vida ha heretat l'empresa de lloguer d'embarcacions del seu pare, ara és aparentment ric i s'enfot de tu i de la relació que tens amb el sexe. Que un dia et va dir molt seriosament que a la primera cita has de fotre el polze a l'anus de la noia, i des de llavors et fa por no estar a l'altura quan arribi el moment. Que tens la sentència tan incrustada a l'encèfal que quan de nit vas al pàrquing del Carrefour per intentar pelar-te-la amb tranquil·litat no se t'aixeca. Que els teus amics ni tan sols et cauen bé, però vas fent. Posem per cas, com no po-

dia ser d'altra manera, que ets de Roses. Que no tens gaire personalitat. Que ets en Roger.

Ara no t'imaginis res més, perquè som al Corsario Club amb en Roger. Què és, el Corsario Club? Bé, potser és una visió un punt esbiaixada, però podríem dir que és el lloc idoni per fer-se el borratxo si el que pretens és molar. Si vols cridar al món que moles, encara que al món, de fet, li suï bastant la polla. Situat sota un hotel de cinc estrelles, ben bé a tocar del mar, el Corsario és una plataforma de pissarra amb moll incorporat on cada diumenge se celebren *champagne parties* pensades per a clients adinerats. «Pensades», sí; perquè, per molta pasta que tinguis, per molt que ton pare t'hagi fet confiança amb calés i tu fardis d'una visió de mercat mai vista a les facultats d'ESADE, resulta que, en l'art del molar, el subjecte que estableix qui passa el filtre no ets tu, sinó la gent a qui et dirigeixes. En altres paraules: potser et pensaves que al club hi atracarien guiris disposats a ruixar els seus caniches amb xampany de cent euros, però la realitat és que, ara per ara, el que hi tens són grups de xavals del poble que comparteixen una ampolla entre cinc i es miren malament quan un d'ells s'omple la copa

mig dit més que el del costat. Un d'aquests xavals és en Roger. Mentre sona «L'amour toujours», els seus amics ballen com el que són, autèntics encantats, aixecant els peus compassadament a poc a poc i brandant les espatlles a costat i costat, igual que els vaixells amarrats. Un d'ells conserva l'ampolla buida a la mà, un senyal que, si ens cenyim estrictament al que es pensa que transmet, és de follador. També ho és portar la camisa descordada, però has d'estar mínimament fort. Als rodanxons, quin remei, els toca adaptar-se i no ensenyar la panxa. Si la qüestió és retratar l'escena de manera fidedigna, també hem de parlar del DJ, que desperta l'admiració del grup d'en Roger amb un truc que consisteix a dibuixar una clenxa de farlopa al disc del *mixer* i fer-la entrar al nariu mentre gira, com si la droga fos un trenet de joguina i el forat del nas el túnel que ha de travessar. L'estampa la completa el col·lega d'en Roger, l'hereu de l'empresa d'embarcacions, el qual, fent honor a la seva condició d'hereu —i de mitjamerda—, presumeix de la moto d'aigua amb què ha vingut davant d'unes noies. Elles s'enfoten de la manera com duu les ulleres de sol, penjades al revés sobre el clatell, a l'estil dels gavatxos. Per posar-ho tot en context, i en cap cas per fer mala sang,

potser toca fixar-nos en el que els està explicant; que si tres-cents cavalls, que si Bluetooth per escoltar música, que si més d'un cop l'han seguit dofins, que si mirant-los als ulls sents una connexió especial amb la natura. Que si voleu un xic de coca.

I en Roger, mentrestant, què? Doncs ja em sap greu, però aquesta no és una història d'*outsiders*, de personatges que es rebel·len contra l'entorn i el destí i troben el seu lloc al món. Potser perquè exigir-los-ho seria de moralistes. Potser perquè ja els està bé i què cony has de saber, tu. El cas és que en Roger, com qualsevol dels seus amics, canta, balla i fa veure que escura la copa que no podrà tornar a omplir. Només els qui coneixem en Roger de debò —i això, creieu-me, no inclou els col·legues— sabem que alguna cosa no va com ha d'anar. Que l'angoixa està ben viva i es tradueix en tensió de trapezis, pressió als maxil·lars i zigzagueig d'unes pupil·les que busquen fantasmes on no n'hi ha. Que no està vivint la realitat; l'està analitzant, i les conclusions que en treu, com sempre, li semblen patètiques. Que la gent amb qui ara s'abraça i riu i crida «po-po-pororo» no l'entén; que només està amb ells perquè l'alternativa és la solitud. A risc de passar-nos de

crítics, els qui coneixem en Roger des de fa temps hem arribat a la conclusió que és un infeliç. I ell, aliè al que pensem, sacia els nervis engolint amb ànsia els fruits secs que hi ha parats en diverses tauletes del club. Cacauets, quicos, cigrons torrats; triturar i empassar, triturar i empassar, triturar, triturar, triturar i empassar.

Aquesta història no és de superació i tampoc és d'aquelles que passarien el test de Bechdel. Perquè sí, esclar, ara apareix una noia, però no se sap qui és, d'on ve o on va. El sol comença a pondre's, i ella, cansada de les fanfarroneries del col·lega d'en Roger —que ara juga la carta dels amics que té al Barça, tot i que en realitat són dos juvenils que li van llogar una zòdiac fa tres anys—, decideix parlar amb el xaval del grup que li sembla més normal, i això que és el que endrapa cigrons torrats com una puta gallina de corral. Potser sembla precipitat, però al cap crapulós d'en Roger només hi ha dues opcions: entregar-se als seus braços amb sinceritat i passió i casar-se i tenir fills i confessar-li els seus traumes sota els llençols mentre plora i es deixa acaronar el cap, o amagar-ho tot rere una seguretat fingida i mirar d'impressionar-la amb el *savoir faire*

dels folladors. Les dues opcions es poden qualificar de terribles, però què li importa, a en Roger? Es decanta per la segona, i és per això que ja el tenim amb el braç sobre l'espatlla del seu col·lega, demanant-li a cau d'orella si li deixa la moto per portar la noia a fer una volta.

És possible que resulti difícil d'entendre per què l'hereu fatxenda decideix cedir-li les claus, però en realitat la psique d'una persona així és fàcil de desxifrar: tal com passa amb els *bullies*, que senten una certa plenitud quan l'assetjat respon a les provocacions i planta cara, l'amo de la moto aspira que el seu amic subjugat per fi deixi de ser-ho una mica. Això, i que ara té l'oportunitat de mostrar-se com un perdonavides davant de la resta de ties que pretén enlluernar.

Entendre's amb una persona que acabes de conèixer a vegades és difícil. Entendre's amb una persona que acabes de conèixer sobre una moto d'aigua en marxa és difícil gairebé sempre. No cal enganyar-se; ella l'únic que volia era una bona anècdota per explicar a les amigues quan tornés a l'uni. Ni vincles ni hòsties. Que el noi dels cigrons torrats la

portés a algun lloc amagat i es fessin uns petonets, uns tocaments, potser un clau furtiu. Quan ha pujat a la moto s'imaginava que anirien a alguna cala secreta. Però esclar, què ha de fer, si aquest tros d'imbècil s'ha posat a fer trompos al mig de la badia? Ja li ha dit que potser haurien d'anar tirant, però en Roger està convençut que el que ella necessita són un parell de voltes més. Que «L'amour toujours» soni més fort. Una mica més de sal als ulls, una altra ona entomada pèssimament que li esquitxi la cara, que li faci mal, com quan era petita i li llançaven sorra del pati a la cara. Un embalament injustificat davant de tres pobres pescadors que des de l'espigó li criden que és subnormal. No els falta raó, pensa ella. Si ara freno de cop em clavarà les mameles a l'esquena, pensa ell. Segur que li agradarà. Li farà gràcia i es posarà més calenta que el motor. Al seu col·lega li ha funcionat, ho ha explicat mil cops. No és un polze a l'anus, però és una moto d'aigua a tota merda, que és millor. I vinga, doncs, accelera, i accelera i accelera. Accelera, que els fantasmes no t'atrapen mai.

Quan ets jove, i potser també quan ets gran, no t'acabes de creure que un dia t'hagis de morir. És

una cosa que tens més o menys present, que saps que en teoria arribarà, però d'alguna manera et convences que tu ets diferent, que la cosa no té res a veure amb tu, que seràs especial. Però hi ha excepcions. Quan vas a tota hòstia amb una moto d'aigua, t'encastes contra una piscifactoria i el manillar se't clava a l'estómac i te l'estripa verticalment; quan surts disparat i mentre voles veus els Pirineus i les entranyes que et pengen de l'abdomen; quan t'adones que cauràs al centre d'un cercle de catorze metres de diàmetre carregat de llobarros famèlics, de llobarros excitats que han confós el brunzit del teu motor amb el del barco que els porta sopar; quan tot això passa, se't fa força evident que et moriràs. I no et falta raó. Per ella no cal patir, ja ha quedat clar que és molt més intel·ligent. Abans de l'impacte, s'ha tapat el nas amb els dits, ha aixecat les dues cames i s'ha deixat caure de la moto com un paquet, a l'estil dels submarinistes quan es llancen al mar. Per en Roger tampoc cal patir, perquè ja és ben mort. Ara reposa dins l'aigua, suspès per la xarxa superior de la piscifactoria, amb la panxa oberta en canal i atipant amb cigrons i vísceres triturades una infinitat de llobarros inquietos. La vida dels peixos no canviarà pas gaire. Què cony, no canviarà gens.

L'endemà continuaran menjant, cagant i nedant mentre no arriba el final, protegits per una xarxa que no és perfecta, però que és la que tenen. Fent voltes. Sense inquietuds pretensioses. Sense cap intenció d'escapar-ne.